

BƯỚC CHÂN HẠNH PHÚC

<http://vietpen.net/truyenngan/trangsaigon/buocchanhanhphuc.htm>

Ở bệnh viện trắng toát và lạnh ngắt. Chỉ cần nhìn thấy những bóng áo trắng lướt qua lướt lại vội vã, khẩu trang bịt kín, những đôi mắt vô cảm đã quen với cảnh chết chóc như cơm bữa, nghe mùi cồn nồng nặc, tiếng xe cứu thương giục giã, tiếng bánh xe đẩy những chiếc băng ca rồn rảng ... cũng đủ làm tay chân tôi bủn rủn. Tôi níu tay Thụy "nó nằm phòng nào", Thụy nhìn tôi lo lắng "Sao tay mày lạnh ngắt vậy? Mày còn xanh hơn bệnh nhân cấp cứu nữa" "Tự nhiên tao thấy sợ" "không sao đâu, rẽ phải, phòng số hai là đến. Nó khỏe rồi, đừng lo".

Tôi run run đưa tay đẩy cửa. Nếu không biết trước chắc tôi không nhìn ra Lê. Nó trắng bệch, xanh mướt, rũ rượi như một cái xác, mắt nhìn trừng trừng vào khoảng tường trắng, cũng trắng bệch chẳng kém gì mặt nó. Chị Luyến kéo ghế cho hai đứa tôi ngồi "hai đứa ở chơi với nó, chị ghé nhà lấy mấy thứ, đợi chị trở lại hẵng về nha" - Mắt chị sâu như hố giếng, hai gò má nhô cao, tiều tụy - Tôi nói "chị ăn chút gì rồi ngủ một giấc đi, tụi em ở lại khuya một chút cũng không sao". Thụy loay hoay tìm lọ cắm hoa, giả bộ cần nhàn để làm giãn bớt sự tĩnh lặng đang đông cứng trong phòng "nhớ rõ ràng có cái ly cối to lắm, tao để trong tủ, bây giờ tìm thì không thấy, ai dẹp mất rồi không biết"... Tôi ngồi xuống bên Lê, nắm bàn tay xanh xao của nó chẳng chịt những vết tiêm do truyền dịch, đau lòng đến mức chẳng nói được lời nào. Dường như nó bắt đầu có cảm giác, đôi mắt đờ đẫn của nó nhìn tôi, đau đớn, tủi thân và tuyệt vọng... rồi từ đôi mắt thất thần đó, một giọt nước mắt nặng nề lăn xuống khuôn mặt thánh thiện đến tội nghiệp của nó. "Sao lại khờ vậy hả? Đàn ông thôi mà, có đáng hay không... Mày có biết quý bản thân, biết thương bố và chị Luyến không vậy?" Tự nhiên tôi thấy giận nó đến phát run... Tôi càng nói thì nó càng khóc, khóc nức nở như một đứa trẻ - Tôi thấy yên tâm vì ít ra nó đã có lại những cảm xúc của một người bình thường. Tôi nhẹ nhàng vỗ về đôi vai nó. Nó thì thầm đứt quãng "Tao sai rồi, lẽ ra tao không nên yêu Nhân, lẽ ra tao nên nghe lời mọi người..." Tôi nhìn Thụy thờ phào... Vậy là cuối cùng nó đã sáng ra rồi, tuy suýt chút nữa nó phải trả giá bằng cả sinh mạng cho bài học này.

Nhân là một người đàn ông bảnh bao và điệu nghệ, không mang chút hơi hướm gì của một người gốc quê. Ở Bến Tre, anh ta đã có một vợ hai con. Anh ta không giấu giếm đời tư của mình cũng như không giấu giếm sự say mê của anh ta đối với Lê. Mà cũng phải thôi, Lê ngây thơ, mảnh mai, trắng tinh như một nàng búp bê bằng sứ, ai thấy mà chẳng ưa nhìn. Phải tội, nó yếu đuối, cả tin, nhưng lại bướng bỉnh. Nó yêu Nhân si mê và mù quáng, không ngần ngại góp vào trò chơi của Nhân cả trái tim, tâm hồn và cả danh dự của bản thân nó. Nhân say mê nó như một gã sành ăn mỗi lần chén thịt bò phải kèm theo chút rượu chát. Không có rượu thì gã không ngon miệng, nhưng gã cũng luôn tỉnh táo để hiểu được rằng thịt bò và rượu chát không thể thay được món cơm với thịt kho tiêu mà đôi lúc gã đã ngán đến tận cổ. Lê thì ngây thơ lắm, nó tin rằng hai chữ tình yêu nó đã nắn nót viết có thể thay đổi vĩnh viễn thực đơn của một gã ăn tham như Nhân. Lần đầu tiên thấy hai người cặp kè với nhau, Thụy và tôi đã cảnh báo Không vừa mắt chút nào. Yêu chút cũng được, nhưng đừng bỏ hết vốn liếng vào đó! Chị Luyến thì thờ dài Con nhỏ khổ rồi Bố nó giận dữ cái ngữ ấy thì đừng bước vào cửa nhà tao ... Trước những lời khuyên răn lẫn đe dọa đó, Lê vẫn bướng bỉnh Mặc tôi, mấy người chẳng biết thế nào là yêu... Ngày Nhân hết hợp đồng với công ty, vội vàng vàng khăn gói về quê để còn kịp đưa thằng nhỏ vào nhập học lớp một, Lê không đến lớp, cả ngày không thấy mặt nó, chị Luyến lo lắng nhờ người phá cửa phòng... Nó nằm rũ rượi bên một lọ thuốc ngủ đã khai còn vương vãi trên sàn nhà.

Mẹ tôi đi chợ chiều mua về bốn trái sầu riêng. Tôi ngán ngẩm Ngày nào mẹ cũng mua, nghe mùi thôi đã phát ngáy rồi Bé Út thì tiếc rẻ con chưa ngán, nhưng sáng nay đã nổi hai cái mụn rồi... Đành nhịn vậy, chứ không chủ nhật xấu xí quá làm sao đi bưng mâm quả cho con Lan được. Anh hai tôi khoái chí Tại tụi nó chê, không phải con dành đâu nha, mẹ mua bao nhiêu cũng được, ai chê, con ăn dùm cho. Mẹ tôi thờ dài Không định mua nhưng thấy bả tội nghiệp quá, buồn bán lời lãi không bao nhiêu lại còn bị người ta gạt. Sáng nay có một bà ăn mặc sang trọng, tay đeo vòng vàng, dắt theo người làm, ghé mua cả chục trái. Bà nói nhà gần

đó, tại đi công chuyện ghé ngang không đem theo tiền, để đem về rồi sai người làm mang tiền ra trả sau. Vậy rồi đi luôn... Cái thứ người gì ác quá vậy! Bớ tôi gấp tờ báo đang đọc dở, để lên bàn loại ấy bây giờ đây rầy Xem báo công an thì biết, gạt tiền, gạt tình, gạt tài sản... Thời buổi gì vậy không biết.... Anh hai tôi nhẩn mặt Ai gạt thì gạt, con không có đâu, rồi len lén kêu tôi ra ngoài nè nhỏ, nhẩn Thụy chiều anh đến trường rước, đừng đi đâu mất tiêu đó Tôi bĩu môi Nhờ không vậy sao anh hai? Thì... chờ tao lãnh lương đi Để xem chiều nó có đến đón Lê xuất viện không đã Lê khỏe rồi hả? Chứ không lẽ chết vì bọn đàn ông các anh sao? Anh hai cốc lên đầu tôi Ăn nói kỳ cục, không được nói mấy chuyện này với Thụy hoài đó. Anh hai mày đường đường chính chính, không giống bọn gạt gẫm đâu Để xem Tôi nói với theo, thấy cái tướng củ lần của anh hai vừa huýt sáo vừa lòi cái áo cũ bạc thếch ra ngấm nghĩa xem có thể tiếp tục mặc chiều nay nữa không mà tội nghiệp Đem giặt đi ông, sắp lên men rồi, để em ủi bộ đồ mới cho mà đi của bỏ.

Chiều thứ bảy, Khang nhẩn tôi ra quán cà phê Văn Khoa. Khang lúng ta lúng túng, không dám nhìn thẳng vào mặt tôi Bạn em khỏe chưa? Anh hỏi Lê hả, nó xuất viện rồi Thật ra... đàn ông cũng có nỗi khổ của họ em ạ. Chuyện hôn nhân và chuyện tình yêu đấy mà, đó là hai vấn đề đôi khi hoàn toàn chẳng có liên quan gì đến nhau Tôi cười nhạt Vậy sao? Đàn ông khổ thật đó chứ! Khang bứt một nhánh lá thuốc bài rồi vò nát trong lòng bàn tay Anh và Nhi sắp đám cưới rồi. Tôi hít một hơi dài, thấy ngạc nhiên vì mình có thể bình tĩnh đến như vậy Thì anh ba chục tuổi đầu rồi, có còn nhỏ nhít gì nữa đâu. Anh ngược lên nhìn tôi, cái nhìn sâu thẳm và tha thiết làm tôi thấy sợ... Tôi sợ cái nhìn đó sẽ làm tan chảy tảng băng bình thần trong lòng tôi Thật ra... tụi anh... sắp có em bé rồi... Anh không muốn... Tôi nắm chặt tay anh Em rất quý tính cách xử sự có trách nhiệm của anh ... Anh thì thà xin lỗi... Màn đêm phủ xuống rất nhanh, thứ ánh sáng màu mè nhấp nháy trên những tán lá học bài không thể nào làm loãng được cái quánh đặc của bóng đêm trong mắt tôi.

Tôi về nhà trước tám giờ tối. Anh hai chọc tôi Nhỏ về sớm vậy mà không thấy trời mưa há. Thằng Khang hôm nay đi trực sao? Tụi em hết rồi, Khang sắp đám cưới Anh hai tưởng tôi nói đùa Sao tao chưa thấy mày đi thử đồ cưới vậy. Tôi bỏ vào phòng, cảm thấy trống trải... trống trải quá chừng. Sự trống trải ấy lớn và khủng khiếp hơn cả nỗi buồn. Tôi lấy cái thùng giấy bỏ hết những món quà Khang đã tặng vào đó: Cây bút bi màu xanh lá cây, cái đồng hồ báo thức có con gấu gỗ ping pong, đôi giày ba ta vải, cặp vợt cầu lông... , mấy tấm hình chụp chung trong dịp sinh nhật bạn bè hay những lần cắm trại với lớp tôi... Tôi bắc ghế leo lên tháo luôn cái phong linh màu xanh nước biển xuống Là món quà sinh nhật năm đầu tiên quen nhau Khang đã tặng tôi. Nó kêu leng keng lần cuối... mấy con thỏ con bằng thủy tinh treo xung quanh buồn rầu lắc lư ... Cây đinh trên tường bén ngót móc ngón tay trở của tôi rướm máu. Rồi tôi lấy băng keo dán chặt miệng thùng, như thể những thứ vô tri vô giác ấy bất kỳ lúc nào cũng có thể nhảy vọt ra khỏi thùng để múa may đùa giỡn trước mặt tôi. Tôi không rơi được một giọt nước mắt nào, không vật vã giận hờn như những lần cãi vã hay hiểu lầm nhau trước đây... Nhưng trong lòng tôi có cái gì đó đang vỡ ra và những mảnh vỡ đó ghim vào trái tim tôi đau buốt. Sáng mai tôi sẽ thức dậy và đến trường, sẽ không có ai gọi điện quấy rầy mỗi buổi sáng dậy đi con mèo ướt, muộn rồi...

Lê xuất viện được đúng một tuần thì đi học trở lại. Trong những phút chập chờn giữa cõi chết và sự sống, tao luôn mơ thấy giảng đường nó cảm động kể. Hôm nay nó đã hồng hào hơn nhiều, tuy nhiên vết tích của trận bão lòng vẫn còn ẩn náu đâu đó trong đôi mắt buồn bã của nó. Mấy người học cùng khóa không ai dám hỏi động đến chuyện của Lê, nhưng mỗi khi Lê đi qua, hàng chục con mắt đổ dồn theo nó. Tôi và Thụy lúc nào cũng kè kè kể bên Lê như hai vệ sĩ dũng mãnh. Mà Thụy không vừa đâu, nó trừng mắt nhìn thẳng vào những cặp mắt tò mò đó làm cho họ phải ngượng ngừng nhìn lảng sang chỗ khác.

Ngày đầu tiên Lê đi học lại, anh hai dắt cả đám đi ăn kem (thật ra là để được thêm cơ hội gặp gỡ nhỏ Thụy đó mà!) Tôi đưa Lê về sớm, để Thụy và anh hai còn đi... tập hai. Tôi thấy ông anh cù lần của mình đẩy chiếc xe cánh én cà tàng ra đường, Thụy ngồi phía sau ôm chặt, mặt nó hân hoan rạng ngời. Bước chân hạnh phúc đã tìm đến với họ rồi đây. Lần này ông anh lăm chuyện của tôi xong đời rồi! Còn chuyện tôi phải gọi Thụy bằng... chị hai, chắc phải tập lần lần từ bây giờ là vừa.

Đưa Lê về đến nhà, tôi một mình quay trở về. Lang thang vòng vèo quanh Hồ Con Rùa, rẽ vào con đường Võ Văn Tần ngập đầy lá me, bỗng dưng tôi thấy nhớ Khang quay quắt... Ngày mai, tôi sẽ vào siêu thị chọn mua quà cưới cho anh.

06/2001